

ACTE DIOCESÀ NOU PLA PASTORAL

BARCELONA,
19 DE NOVEMBRE DE 2016

Benvolguts, Sr. Bisbe Auxiliar,
Germans sacerdots i diaques,
Religiosos i religioses,
Germans tots en el Senyor:

De manera senzilla i entranyable, el passat diumenge, a la catedral, vàrem clausurar l'Any Jubilar de la Misericòrdia i ara ens trobem reunits en aquesta bellíssima basílica dedicada a la Mare de Déu per fer aquest acte diocesà que vol ser sobretot un llançament del que ens proposem fer, un cop acabat l'Any jubilar de la Misericòrdia.

En l'epíleg d'un llibre breu i ben suggerent del pare Bernabé Dalmau, titular "Dietari d'un missioner de l'Any de la Misericòrdia" es pregunta què quedarà d'aquesta celebració jubilar. Diu, amb ferma

esperança, que en quedarà un estil de ser cristià inspirat en els ensenyaments que sobre la misericòrdia ens ha donat el papa Francesc durant aquest any, començant per la bellíssima butlla de convocatòria de l'Any Sant titulada "El rostre de la Misericòrdia", que el pare Bernabé considera que és per a tota l'Església una nova fase en l'aplicació del Concili Vaticà II.

Nosaltres som aquí, aquesta tarda, per animar-nos a fer un treball que ha de marcar l'estil de la vida diocesana en el futur immediat. Aquesta feina, evidentment, no la podem pas fer tota aquesta tarda. Aquest acte, això sí, implica assumir un compromís col·lectiu com a diòcesi i en comunió amb l'Església universal.

Aquest compromís que assumim és el d'esdevenir una Església "en sortida", una Església missionera, que mira el món i la seva pròpia realitat com a Mare i que és comproment novament a posar-se al servei d'aquest poble, d'aquesta família.

No fem cap gir espectacular, sinó que volem continuar, aprofundir i intensificar la línia d'acció que va marcar el Concili Vaticà II i, que s'ha anat concretant per a Catalunya, en els diversos documents elaborats pels bisbes de les diòcesis catalanes tals com "Arrels cristianes de Catalunya" (1985) i més recentment "Al servei del nostre poble" (2011), en el vint-i-cinquè aniversari del document de 1985.

Som conscients que la societat catalana no és majoritàriament practicant i que un 47% de la població catalana no es confessa catòlica¹. Però en aquestes circumstàncies no volem tancar-nos en nosaltres mateixos, no volem ser una Església autoreferencial, com ens alerta el papa Francesc, creador d'aquest neologisme ara tant divulgat entre nosaltres. Una Església autoreferencial seria una Església tancada en si mateixa, en

¹ Informe de la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya de data 8 d'abril de 2015.

un micro-clima no contaminat amb els vents del món, preocupada només de la seva autoconservació i de la cura dels desigs dels seus membres.

El contrari d'una Església autoreferencial és una Església servidora, servidora fins i tot en la seva pobresa, una Església *“hospital de campanya”* –per dir-ho amb les paraules i imatges tan expressives del papa Francesc-, amb uns “pastors amb olor d'ovella”. Una Església a vegades ferida com a conseqüència de la seva solidaritat efectiva amb les persones ferides de la nostra societat. Una Església que amb les seves obres es creu el lema amb el que ha estat convocat aquest acte: *“El que feu a un germà m'ho feu a mi”* (Mt 25,40).

I aquí desitjo expressar dos agraïments.

1. Doy las gracias, en primer lugar, a quienes han presentado su testimonio de personas implicadas en el día a día de entidades de Iglesia que afrontan los duros efectos de la crisis que sigue castigando a las capas más frágiles de nuestra sociedad y de las sociedades más pobre del mundo. Me refiero a grupos como Cáritas, Manos Unidas, la tarea social de numerosas congregaciones religiosas, y también numerosas obras de carácter civil. Mi gratitud a la señora Diana Tchamitchian, originaria de la castigada ciudad de Alepo (Siria), que lleva un tiempo entre nosotros como refugiada. Sus palabras nos han recordado que nuestra solidaridad no ha de tener fronteras.

2. Mi segunda palabra de gratitud va dirigida a los Misioneros de la Misericordia, en especial a los de nuestra archidiócesis. Hace unas semanas estos misioneros decían: “Nosotros acabaremos el encargo que recibimos del Papa el día de la clausura del Año Jubilar”. Hoy deseo agradecerles el trabajo que han realizado. Gracias, estimados hermanos. Es verdad que

acabará vuestro encargo, pero no acabará la misión. Hoy, como continuación de vuestro encargo, todos nosotros –obispos, sacerdotes y diáconos, religiosos y religiosas, laicos, hombres y mujeres- nos sentimos invitados a ser portadores de la misericordia, haciendo realidad el lema del jubileo: “*Misericordiosos como el Padre*”.

3. Y permitidme haceros un encargo, una petición, que también me hago a mí mismo.

3a. La primera se refiere al nuevo Plan Pastoral que marcará la vida de nuestra Iglesia local en los próximos años. No hemos ido con prisas. Yo necesitaba conocer la diócesis. Todavía estoy en ello, pero espero haber aprovechado este primer año de vida con vosotros.

Quiero daros las gracias por vuestra acogida. Sí, me he sentido acogido y querido. Y he gozado y gozo cada día viendo lo mucho que trabajáis al servicio del Señor y de los hermanos. Seguid así. Contáis con mi aprecio y con la ayuda del Señor.

3b. El Obispo auxiliar os ha hablado del trabajo que estamos haciendo con los diversos consejos diocesanos para elaborar un nuevo Plan Pastoral Diocesano. Lo hemos de elaborar entre todos durante este curso, a fin de proponerlo como operativo al comienzo del próximo curso. De hecho, deberá continuar y responder a nuevos retos, en la línea de los diversos planes aprobados durante el ministerio del cardenal Luís Martínez Sistach, que hoy no puede acompañarnos por compromisos que tenía estos días en Bolonia y en Roma.

Así, pues, la segunda petición que os hago es que todos los diocesanos –incluso los no creyentes que quieran- propongáis por escrito vuestra opinión sobre cuál debería ser el contenido final del nuevo Plan

Pastoral Diocesano. Procurad que sean propuestas operativas y concretas. Y, si es posible, redactadas sucintamente. Hacedlas llegar al Arzobispado (al secretario del Consejo Presbiteral o Pastoral) a través de vuestros párrocos, para que podamos pulsar el corazón de todos nuestros diocesanos.

El pasado domingo, en la catedral, al clausurar el Jubileo, cité a San Francisco de Asís que, en la Umbría medieval, cuando se sintió tocado por la gracia de Dios, promovió entre sus conciudadanos una relación más humana y más fraterna, en la cual el otro se me presenta como un hijo de Dios, como un hermano, igual a mí en dignidad. Y cité también a un escritor laico, no creyente, aunque de una honestidad y sinceridad que conmovió a muchos, el escritor Albert Camus, que dijo: “Il y a la beauté et il y a les humiliés” (“Hay la belleza y hay los humillados”). San Francisco miró a los “humillados” de su tiempo.

Durante este Año de la Misericordia hemos contemplado más detenidamente cómo el Señor mira a los humillados y cómo nos invita a nosotros a mirarlos con ternura, con el mismo amor con el que Dios los ama. Ayudadnos a que el próximo Plan Pastoral Diocesano no sólo no olvide, sino que haga todo lo que pueda y deba al servicio de los “humillados” de hoy y de aquí.

3c. Acabo aquestes paraules amb una invitació a viure aquest moment de la diòcesi –que és un moment de compromís- amb un esperit de pau i joia. Novament voldria recordar sant Francesc d’Assis. Quan va escoltar la crida del Senyor, es va convertir en un infatigable missatger de la pau. I és ben coneguda la seva famosa pregària demanant la pau, que s’expressa en aquestes paraules. “Senyor, feu de mi un instrument de la vostra pau”.

La situació de la nostra Església diocesana, amb forces migrades (escasses) i amb un descens de la pràctica religiosa, pot inspirar uns sentiments de preocupació i de desànim, fins a portar-nos a la lamentació del Salm “Es que el Senyor en ha abandonat?”.

Crec que hem d’evitar caure en el pànic. Fem la nostra feina i no ens deixem influenciar pel fet de ser minoria i ser més pobres, tant en el camp cultural com en el camp espiritual. La nostra pau i la nostra esperança estan en la persona de Jesucrist que ens ha dit que està amb nosaltres dia rere dia fins a la fi del món.

Un informe recent de la Generalitat de Catalunya posa de relleu com en aquesta societat catalana que alguns mitjans de comunicació s’afanyen a presentar com a secularitzada i no creient, resulta que un 70% dels ciutadans es declaren creients, mentre que el nombre ateus se situa en el 18%. Tot i aquestes dades, la radio i la televisió sovint han apostat per la mirada atea, malgrat aquesta, cal dir-ho ben alt, només representa el 18%. Això germans, ens mostra que hi ha molta gent oberta a Déu. El 12% restant de la població es declara agnòstica, és a dir, que no acaba de creure, però que tampoc tanca la porta a creure. Per tant, germans i germanes, no perdem l’esperança, la crida a la missió és més ferma que mai.

Crist ens crida a ser fecunds pel camí de la Creu. En aquest any 2016 celebrem el centenari de la mort del beat Charles de Foucauld, aquell que, en el seguiment de Jesús, va voler ser “el germà universal”, obert a l’acollida de tots, que tant va ajudar a descobrir, en el respecte a la tradició religiosa de cadascun, la importància de la proximitat amb els més pobres i els més abandonats per a créixer en humanitat. “Tot cristià –escrivia- ha de mirar a tot humà com a un germà estimat”.

Molt sovint penso en quina fou la font de la fecunditat de la seva vida enmig del món musulmà, en el qual Charles va viure la seva fe i la

seva vocació evangelitzadora. I penso sovint també en la fecunditat de la vida de sant Joan de la Creu, tan plena de sofriment i de contradiccions.

El d'aquests dos testimonis és el camí cristià, el de la fecunditat de la creu. La realitat de la nostra Església ens pot portar al desànim, però la fe i l'esperança ens ha de portar a viure la confiança en el Senyor. Ens cal, sobretot avui, escoltar novament aquelles paraules de sant Joan Pau II des del balcó de la basílica de Sant Pere quan fou elegit bisbe de Roma: "No tingueu por! Obriu les portes a Crist. Només ell és el Redemptor de l'home". Ànim! Endavant i no tinguem por!

+ Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona